

Kapitola 1

Mezírkami v proutí slunečníku pozoruju tu nejmodřejší letní oblohu ze všech, středozemní blankyt, a nedokážu se ubránit spokojenému povzdechu. Christian je vedle mě, natažený na opalovacím lehátku. Můj manžel – můj sexy překrásný manžel bez košile a jen v džínových kraťasech – si čte knihu předpovídající kolaps západního bankovního systému. Všechno nasvědčuje tomu, že jde o strhující příběh, v životě jsem ho neviděla sedět tak klidně. Vypadá spíš jako nějaký student než jako žhavý výkonný ředitel jedné z největších soukromých společností ve Státech.

Na poslední štaci líbánek lenošíme v odpoledním slunci na pláži trefně pojmenované Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, i když v hotelu toho jména vlastně nebydlíme. Otevírám oči a zadívám se na *Fair Lady* kotvící v přístavu. Sídlíme na palubě luxusní motorové jachty, jak jinak. Na hladině se majestátně vznáší královna všech jachet v tomhle přístavu, vyrobená roku 1928. Vypadá jako nějaká dětská hračka na klíček. A Christian ji miluje – podezírám ho, že je v pokušení ji koupit. No fakt, ti kluci a jejich hračky.

Opírám se zpátky do lehátka zaposlouchaná do hudebního mixu Christiana Greye na svém iPodu a začínám na tom pozdně odpoledním slunci poklimbávat. V duchu se přitom bezděky vracím do chvíle, kdy mě žádal o ruku. K tomu snovému okamžiku v loděnici... Skoro cítím vůni lučních květin...

„Můžeme se vzít zítra?“ broukne mi do ucha. Ležím natažená na jeho hrudi v květinové komnatě v loděnici, přesycená naším vášnivým milováním.

„Hmm.“

„To má být ano?“ V jeho hlase je slyšet naděje i překvapení.

„Hmm.“

„Nebo ne?“

„Hmm.“

Cítím, jak se usmívá. „Slečno Steeleová, nevyjadřujete se poněkud protichůdně?“

Zaculím se. „Hmm.“

To už se směje, pevně mě k sobě tiskne a líbá mě na temeno hlavy. „Rozhodnuto, Vegas, zítra.“

Ospale zvedám hlavu. „Myslím, že naši by z toho nebyli zrovna nadšení.“

Zabubnuje konečky prstů nahoru a dolů po mých nahých zádech, zlehka mě jimi polaská.

„Co bys teda chtěla, Anastasie? Vegas? Velkou svatbu se vši parádou? Pověz.“

„Velkou ne... Jenom pro přátele a rodinu.“ Dívám se na něj, zaujatá tichou naléhavostí v jeho zářivě šedých očích. *Copak by asi chtěl on?*

„Tak jo,“ kývne. „Kde?“

Pokrčím rameny.

„A nemohli bychom to udělat tady?“ zkouší váhavě.

„U vašich? A nevadilo by jim to?“

Odfrkne si. „Moje matka by byla v sedmém nebi.“

„Tak dobře, tady. Jsem si jistá, že to naši uvítají.“

Láskyplně mě pohladí po vlasech. Mohla bych být ještě šťastnější?

„Takže jsme si řekli místo, teď ještě čas.“

„To bys měl asi probrat s mámou.“

„Hmm.“ Christian v zamyšlení stáhne koutky. „Má na to měsíc, víc ne. Chci tě tak moc, že víc čekat nevydržím.“

„Christiane, vždyť už mě máš. Máš mě už pěknou chvíli. Tak jo – ať je to měsíc.“ Dávám mu pusku na prsa – jen malou, nevinnou, a oplácím mu úsměv.

„Spálíš se,“ šeptá mi do ucha a vytrhává mě z dřímoty.

„Jedině o tebe,“ usměju se na něj sladce. Odpolední slunce už postoupilo a já jsem teď vystavena jeho přímým paprskům. Uculí se a jediným svižným pohybem trhne s mým lehátkem do stínu slunečníku.

„Pryč ze středozevního slunce, paní Greyová.“

„Jsem vděčná za vaši obětavou péči, pane Greyi.“

„Je mi potěšením, paní Greyová, ale moje péče není ani trochu obětavá. Když se spálíš, nebudu se tě smět dotýkat.“ Zvedne jedno obočí, v očích mu šibalsky zablýskne a mně se rozbuší srdce. „Ale předpokládám, že to moc dobře víš a jen si ze mě utahuješ.“

„To bych si nedovolila!“ zajíknu se, když předstírám nevinnost.

„Ale ano, dovolila, a taky si to dovoluješ. Často. Je to jedna z mnoha věcí, co na tobě miluju.“ Sklání se, aby mě políbil, a přitom hravě skousne můj spodní ret.

„A já doufala, že mě namažeš opalovacím mlékem,“ sešpulím pusu proti té jeho.

„Ach, paní Greyová, to je špinavá práce... ale je to nabídka, kterou nemohu odmítnout. Posad se,“ rozkáže mi mírně a tak trochu chraplavě. Poslechnu ho a on na mě svými silnými a zručnými prsty velmi pomalu a velmi pečlivě nanáší mléko na opalování.

„Ty jsi opravdu výjimečně krásná. A já jsem šťastný muž,“ mumlá, když klouže prsty kolem mých ňader a vtírá mi do kůže krém.

„To tedy jste, pane Greyi,“ vydechnu a zdrženlivě na něj pohlédnu skrz řasy.

„Jste skromnost sama, paní Greyová. A teď se otoč. Chci ti namazat záda.“

S úsměvem se přetáčím a on mi vzadu rozepíná pásek nechutně drahých bikin.

„Co bys řekl na to, kdybych byla nahoře bez, jako ty ostatní ženy tady?“ sonduju.

„Byl bych naštvaný,“ odpovídá okamžitě. „Už teď mě netěší, jak málo toho na sobě máš.“ Skloněný mi šeptá do ucha: „Nepokoušej své štěstí.“

„To má být výzva, pane Greyi?“

„Ne. To je prosté tvrzení, paní Greyová.“

S povzdechem zavrtím hlavou. *Ach, Christiane... můj majetnický, žárlivý, kontrolou posedlý manžel.*

Když je hotový, plácne mě po zadku.

„A je to, ženuško.“

Do toho se ozývá jeho všudypřítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Já se na Christiana zamračím a on se na mě ušklíbne.

„Vy jste určená jenom pro moje oči, paní Greyová.“ Laškovně a tak trochu i varovně na mě pozvedne obočí, ještě jednou mě pleskne přes zadek a usazuje se zpátky na lehátko, aby ten hovor přijal.

Má vnitřní bohyně zavrhně blahem. *Možná bychom mohly dnes večer sehrát nějaké kabaretní číslo – jenom pro jeho oči, zaculí se vědoucně. S úsměvem nad tou myšlenkou se znovu propadám do svého odpoledního snění...*

„Mam´ selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose à manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... probouzí mě Christianova plynulá francouzština. Mžourám do slunce a zjišťuju, že mě Christian pozoruje, zatímco se od nás vzdaluje mladá žena v uniformě s táčem a vysoko vyčesaným culíkem, který se za ní provokativně pohupuje.

„Máš žízeň?“ ptá se mě Christian.

„Mám,“ zamrmlám rozespale.

„Mohl bych tě klidně sledovat celý den. Unavená?“

Zčervenám. „Včera v noci jsem se zrovna moc nevyspala.“

„Já přece taky ne.“ S úsměvem odkládá BlackBerry a vstává. Jeho sortky přitom sjíždí malinko níž a svěšují se... tím způsobem... takže vidím, jak mu z nich vykukují plavky. Vzápětí si kraťasy svléká a vyzouvá se z žabek. O čem jsem to předtím přemýšlela?

„Pojď si se mnou zaplavat.“ Podává mi ruku a já k němu zvedám nepřítomný rozostřený pohled. „Zaplaveme si?“ urguje svou žádost, naklání hlavu ke straně a v obličejí se mu zračí pobavený výraz. Když pořád neodpovídám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vypadá to, že potřebuješ probudit.“ Najednou se ke mně vrhá, popadá mě a zvedá do náruče, až přitom vyjeknu, víc překvapením než strachy.

„Christiane! Dej mě dolů!“ zaječím.

Ale on se jen chechtá. „Jedině v moři, bejby.“

Několik lidí na pláži nás sleduje, ve tvářích výraz udiveného nezájmu, tak typického pro Francouze, jak už vím. Dívají se, jak mě Christian se smíchem nese k moři a chystá se do něj vrhnout.

Zatínám mu paže kolem krku. „To neuděláš,“ ujišťuju se zadýchaně a snažím se v sobě zadusit hihňání.

Věnuje mi úsměv šelmy. „No tak, Ano, bejby, copak ses za tu dobu, co jsme spolu, nic nenaučila?“ Políbí mě a já se chytám příležitosti – zajíždím mu prsty do vlasů, abych jich sevřela dvě pořádné hrsti, a polibek mu oplácím, pronikám jazykem do jeho úst. Vnímám jeho ostrý nádech, pak se ode mě odtáhne, pohled má žhavý, ale ostražitý.

„Já vím, o co ti jde,“ zašeptá a pomalu nás noří do chladivé čiré vody a jeho rty znovu nacházejí ty mé. Za chvíli už chlad Středomořího moře nevnímám, protože se pnu kolem svého manžela.

„Myslela jsem, že sis chtěl zaplavat,“ mumlám mu do rtů.

„Když ty mě hrozně rozptyluješ.“ Špičkou nosu opíše linii mé čelisti. „Ale nejsem si jistý, jestli tady chci váženým občanům Monte Carla předvádět peepshow.“

Přejedu mu zuby po spodní hraně obličeje, na jazyku přitom ucítím jeho pichlavé strniště, vážení občané Monte Carla mě ani za mák nezajímají.

„Ano,“ zavrčí. Ovíjí si můj ohon kolem zápěstí a jemně za něj zatáhne, takže mi zaklání hlavu a odhaluje krk. Posévá jej polibky od mého ucha až dolů ke klíční kosti.

„Mám si tě snad vzít ve vodě?“ vydechne.

„Jo,“ vzdychnu.

Odtáhne se a počastuje mě užaslým pohledem, jeho oči jsou hřejivé, roztoužené a zároveň pobavené.

„Paní Greyová, vy jste nenasytná – a taky nestydatá. Co jsem to stvořil za monstrum?“

„Tak akorát pro sebe. Bral bys mě snad jinak?“

„Beru tě, jakkoliv tě můžu mít. Ale ne teď. Ne s obecenstvem.“ Ukáže hlavou směrem ke břehu.

Co jako?

No jasně, několik lidí na pláži překonalo vrozenou netečnost a teď nás se zájmem sledují. Nečekaně mě popadá kolem pasu, zvedá do vzduchu a nechává mě plesknout do vln a zabořit se do měkkého písku na mořském dně. Vyskakuju nad hladinu, kašlu přitom a prskám a do toho se směju.

„Christiane!“ spílám mu a častuju ho ostře nabroušeným pohledem. Myslela jsem, že se pomilujeme v moři... a odškrtneme si další poprvé. Spodní ret si drží mezi zuby, aby se nerozesmál. Šplouchnu na něj vodu a on mi to obratem vrací.

„Máme na to celou noc,“ přesvědčuje mě a šklebí se u toho jako blázen. „Pozdějc, bejby.“ Zajíždí do vln a znovu vyplave až o metr dál, pak začne plynulým, ladným kraulem rázovat pryč od břehu, pryč ode mě.

Tss! Hravý Stín s mučitelkými sklony! Cloním si oči rukou a sleduju, jak se vzdaluje. To je takový provokatér... co bych tak udělala, abych ho donutila se vrátit? Zatímco plavu zpátky ke břehu, zvažuju své možnosti. Naše pití už bylo doručeno k lehátkům, a tak rychle usrkávám kolu. Z Christiana se stává nejasný bod v dálce.

Hmm... lehám si na břicho, neohrabaně bojuju s ramínky, sundávám si vrchní díl bikin a ledabyle ho pohazuju na Christianovo místo. Tu máte... zírejte, jak nestydatá dokážu být, pane Greyi. Nandejte si to na talíř a udavte se tím. Zavírám oči a nechávám slunce, aby mi prohřívalo kůži, pouštím si jeho teplo až do morku kostí a znovu v tom žáru upadám do dřímoty, s myšlenkami volně plynoucími zpátky k našemu svatebnímu dni.

„Nyní smíte políbit nevěstu,“ pronáší slavnostně reverend Walsh.

A já se na svého muže široce usměju.

„Konečně jsi moje,“ zašeptá a přitáhne si mě do náruče. Ve vší počestnosti mě políbí.

Jsem vdaná. Jsem paní Greyová. Jsem blahem bez sebe.

„Vypadáš nádherně, Ano,“ broukne uznale s hřejivým úsměvem na rtech. Oči mu planou láskou... a taky něčím temnějším, něčím nemravným. „Nenech nikoho, kromě mě, aby ti ty šaty sundal, rozumíš?“ Jeho úsměv se rozehrívá o dalších sto stupňů, konečky prstů mi sjíždí po tváři, čímž mi rozpaluje krev v žilách.

No teda... jak tohle dělá, jak to dokáže, s tou spoustou lidí, co na nás zírají?

Němě přikývnu. Ježkovy oči, doufám, že nás nikdo neslyší. Reverend Walsh našťestí taktně ustoupil. Zadívám se na ten nastrojený dav... Moje máma, Ray, Bob i Greyovi – všichni tleskají. Dokonce i moje hlavní družička Kate, stojící vedle Elliota, Christianova svědka, celá úchvatná v té světle růžové. Kdo by si byl pomyslel, že se Elliot dokáže tak vyfíknout. Všichni se nadšeně usmívají – kromě Grace, která decentně štká do delikátního bílého kapesníčku.

„Připravená slavit, paní Greyová?“ optá se Christian a obdaří mě svým plachým úsměvem. Okamžitě taju. Je tak okouzlující, v tom jednoduchém černém smokingu se stříbrnou vestičkou a stříbrnou kravatou. Je tak... *švihácký*.

„Jako nikdy dřív,“ křením se na něj s naprosto přihloupkým výrazem ve tváři.

Později se svatební párty rozjíždí plným proudem. Carrick a Grace se opravdu předvedli. Znovu postavili ten velký stan, nádherně ho vyzdobili světle růžovou, stříbrnou a slonovinovou. Jeho strany se tentokrát otevírají směrem k zálivu. Počasí nám přálo a nad jeho vodami teď sálá slunce pozdního odpoledne. Na jednom konci stanu je taneční parket, na druhém okázalé občerstvení.

Ray tančí s mámou a něčemu se spolu smějí. Vidět je takhle pohromadě má pro mě hořkosladkou příchut'. Doufám, že nám to s Christianem vydrží déle. Nevím, co bych si počala, kdyby mě opustil. *Kvapné ženění, dlouhé želení*. To přísloví mě pořád pronásleduje.